AGUSTINA

BAZTERRICA

Noi, carnivorii

Traducere din limba spaniolă de
Marin Mălaicu-Hondrari

PANDORA

Unu

1

Carcasă de vacă. Asomator. Linii de sacrificare. Instalația de spălare. Cuvintele astea îi vin în minte și-l lovesc. Îl distrug. Dar nu sunt niște simple cuvinte. Sunt sângele, mirosul greu, automatizarea, lipsa gândirii. Izbucnesc noaptea, când e vulnerabil. Se trezește învelit într-o peliculă de transpirație, pentru că știe că-l așteaptă încă o zi de procesat mecanic oameni.

Nimeni nu le zice așa, se gândește, aprinzându-și o țigară. Nici el nu-i numește așa atunci când trebuie să-i explice unui angajat nou întregul proces de obținere a cărnii. Dacă ar face-o, ar putea fi arestat, poate chiar trimis la Abatorul Municipal și procesat. Termenul exact, dar interzis, ar fi să-l ucidă. În timp ce-și stoarce maioul, încearcă să-și alunge din cap ideea sâcâitoare că exact asta sunt, oameni, crescuți pentru a fi animale de mâncat. Se duce la frigider și-și toarnă un pahar de apă rece ca gheața. Îl bea încet. Creierul îi spune că există cuvinte care mușamalizează lumea.

Există cuvinte convenabile, aseptice. Legale.

Deschide fereastra, căldura îl sufocă. Stă și fumează respirând aerul încremenit al nopții. Cu vacile și cu porcii era ușor. O meserie învățată la carmangeria El Ciprés, moștenită de el de la taică-său. Da, guițatul unui porc electrocutat te putea îngrozi, dar se foloseau instrumente de protecție auditivă și, de la un moment dat, nu mai era altceva decât un zgomot în plus. Acum, când a ajuns mâna dreaptă a șefului, trebuie să-i supravegheze și să-i învețe pe noii angajați. Să dai lecții de ucis este mai rău decât să ucizi. Își scoate capul pe geam. Inspiră aerul dens, dogoritor.

Ar vrea să se poată anestezia și să trăiască fără a mai simți ceva. Să acționeze ca un robot, să privească, să respire și nimic mai mult. Să vadă totul, să știe și să nu spună nimic. Doar că amintirile nu-i dau pace, sunt acolo.

Mulți și-au însușit ceea ce mass-media insistă să numească „Tranziția". Dar el nu, pentru că știe că tranziție este un cuvânt care nu evidențiază cât de scurt și crud a fost procesul. Un cuvânt care rezumă și cataloghează un fapt incomensurabil. Un cuvânt găunos. Schimbare, transformare, modificare: sinonime care par să exprime același lucru, însă alegerea oricăruia dintre ele denotă o manieră personală de a vedea lumea. Toți și-au însușit canibalismul, se gândește. Canibalism, alt cuvânt care i-ar putea aduce numai probleme.

Își amintește când s-a anunțat că apăruse GGB. Isteria colectivă, sinuciderile, spaima. După GGB,

mâncatul animalelor a fost interzis, căci purtau un virus letal pentru oameni. Acesta era discursul oficial. Cuvinte cu destulă greutate încât să ne pună cu botul pe labe, să șteargă orice punere sub semnul întrebării, se gândește.

Umblă prin casă, desculț. După GGB, lumea s-a schimbat definitiv. S-au făcut încercări cu vaccinuri, antidoturi, dar virusul a rezistat și s-a modificat. Își amintește de articole despre răzbunarea veganilor, despre actele de violență asupra animalelor, de medici vorbind la televizor despre substitute pentru proteinele lipsă, ziariști care confirmau că încă nu se găsise remediul pentru virusul animal. Oftează și își mai aprinde o țigară.

E singur. Soția a plecat la maică-sa. Nu-i mai este dor de ea, dar există în casă un pustiu care nu-l lasă să doarmă, care-l neliniștește. Ia o carte din bibliotecă. Somnul i-a sărit. Aprinde lumina cu gândul să citească, dar o stinge. Își atinge cicatricea de la mână. E veche, nu-l mai doare. I-a făcut-o un porc. Pe atunci, era foarte tânăr, începător și credea că nu-i nevoie să respecți carnea, până când carnea l-a mușcat și aproape că i-a smuls mâna. Șeful, împreună cu ceilalți, nu se mai opreau din râs. Ai primit botezul, îi ziceau. Taică-său nu a zis nimic. După acea mușcătură, nu l-au mai privit ca pe fiul patronului, ci ca pe unul de-ai lor. Dar echipa aia nu mai există, și nici abatorul El Ciprés, se gândește.

Ia telefonul. Are trei apeluri pierdute de la soacră-sa. Niciunul de la soție.

Se hotărăște să facă o baie, nu mai poate de cald. Pornește dușul și își ține capul sub apa rece. Vrea să șteargă imaginile vechi, amintirile care persistă. Grămezile de pisici și câini arși de vii. O simplă zgârietură însemna moartea. Mirosul de carne arsă s-a simțit săptămâni la rând. Își amintește de grupurile în costume galbene, ermetice, care noaptea cutreierau cartierele ca să ucidă și să ardă orice animal le ieșea în cale.

Apa rece îi șiroiește pe spate. Se așază pe jos. Clatină din cap încet, dar nu reușește să scape de amintiri. Au existat grupuri care au început să omoare oameni și să-i mănânce pe ascuns. În presă s-a vorbit despre doi bolivieni șomeri care fuseseră bătuți, jupuiți și prăjiți de niște vecini. Când a citit știrea, a simțit fiori reci. A fost primul scandal public și a dus la instalarea în societate a ideii că, până la urmă, carnea e carne, nu contează de care fel e.

Își dă capul pe spate pentru ca apa să-i cadă pe față. Vrea ca picăturile să-i golească mintea. Dar știe că amintirile sunt acolo, mereu. În unele țări, imigranții începuseră să dispară în masă. Fuseseră persecutați și, uneori, sacrificați. Legalizarea a venit când guvernele au cedat presiunii unei industrii miliardare care rămăsese blocată. Abatoarele și reglementările au fost modificate. După puțin timp, au început să fie crescuți ca animale pentru a acoperi cererea masivă de carne.

Iese de la duș și se șterge neglijent. Se uită în oglindă, are cearcăne. Crede într-o teorie despre care s-a încercat

să se vorbească, dar cei care au făcut-o public au fost reduși la tăcere. Cel mai renumit zoolog, care susținuse în articolele sale că virusul fusese produs în laborator, a suferit brusc un accident. El crede că e o șmecherie pentru diminuarea suprapopulării. De când se știe, se tot vorbește despre scăderea vertiginoasă a resurselor. Își amintește de revoltele din China, unde oamenii se omorau din cauza aglomerației, dar niciunul dintre mijloacele de informare în masă nu punea problema din acest unghi. Cel care-i zicea că lumea avea să se prăbușească era tatăl său: „Planeta poate exploda din clipă în clipă. O să vezi tu, băiete, sau explodează, sau murim toți de vreo molimă. Uită-te la chinezi, sunt atât de mulți încât au început să se omoare între ei, nu mai încap unii de alții. Aici încă mai e spațiu, dar o să rămânem fără apă, fără mâncare, fără aer. Totul se duce dracului". Se uita cu milă la el, credea că zice chestii de bătrân ramolit, dar acum știe că tatăl lui avea dreptate.

Remediul a adus cu sine alte beneficii: reducerea populației, a sărăciei și se găsea din nou carne. Prețurile erau mari, dar cererea creștea într-un ritm accelerat. Avuseseră loc proteste masive, reclamații din partea organizațiilor pentru drepturile omului, mulți intraseră în greva foamei și, în același timp, apăruseră articole, studii și știri care au destabilizat opinia publică. Universități de prestigiu au declarat că proteinele din carne erau necesare pentru a trăi, medicii au confirmat că proteinele vegetale nu conțineau toți aminoacizii vitali, experții au

dat asigurări că se reduseseră emisiile de carbon, dar crescuse alimentația proastă, revistele vorbeau despre partea întunecată a vegetalelor. Protestele s-au stins treptat și mass-media continua să prezinte cazuri de persoane ucise de virusul animal.

Căldura continuă să-l sufoce. Iese desculț pe terasa casei. Aerul e nemișcat. Se întinde în hamac și încearcă să doarmă. Îi tot vine în minte aceeași reclamă. O femeie superbă, dar îmbrăcată conservator, pune cina pentru cei trei copii și pentru soț. Privește direct la cameră și spune: „Îi dau familiei mele mâncare specială, carnea dintotdeauna, dar mai gustoasă". Toți zâmbesc și mănâncă. Guvernul, guvernul lor, a decis să redenumească acel produs. Carnea de om a fost numită „carne specială". Nu mai era doar „carne", acum era „mușchiuleț special", „costiță specială", „rinichi special".

El nu îi zice carne specială. El folosește un limbaj tehnicizat când se referă la chestia aia care e un umanoid, dar niciodată nu va ajunge să fie o persoană, la ceea ce e mereu un simplu produs. Se referă la numărul de capete de procesat, la lotul care așteaptă să fie descărcat, la procesul de sacrificare unde trebuie respectat un ritm constant și bine ordonat, la excrementele care trebuie vândute drept îngrășământ, la zona de procesare a intestinelor. Nimeni nu are voie să le spună oameni, căci asta ar însemna să le dea identitate, li se zice produs, sau carne, sau mâncare. Dar el nu le zice așa, el, cel care ar prefera să nu-i numească deloc.

2

Mereu i se pare lung drumul până la tăbăcărie. E un drum de pământ, drept, kilometri și kilometri de tarlale pustii. Înainte erau vaci, oi, cai. Acum nu mai există nimic, cel puțin nu la vedere.

Îi sună telefonul. Trage pe dreapta și îi răspunde soacrei. Îi spune că e la volan și nu poate vorbi. Ea îi vorbește cu voce joasă, în șoaptă. Îi spune că Cecilia e mai bine, dar că mai are nevoie de ceva timp, încă nu se poate întoarce. El nu-i zice nimic. Soacra închide.

Tăbăcăria îl deprimă cu apele ei pline de păr, pământ, ulei, sânge, reziduuri, seu și chimicale. Și din cauza domnului Urami.

Peisajul dezolant îl face să-și amintească și să se întrebe din nou de ce continuă să lucreze acolo. La abatorul El Ciprés a lucrat un singur an, după terminarea liceului. Apoi, cu acordul și spre bucuria tatălui său, s-a hotărât să studieze medicină veterinară. Dar la scurt timp a izbucnit epidemia virusului animal. S-a întors acasă pentru că taică-său își pierduse mințile. Medicii l-au diagnosticat cu demență senilă, dar el știe că tatăl său nu

a suportat Tranziția. Multe persoane s-au lăsat să moară măcinate de depresie severă, altele au rupt orice contact cu realitatea, altele s-au sinucis, pur și simplu.

Vede indicatorul cu „Tăbăcăria Hifu. 3 km". Domnul Urami, patronul, e un japonez care detestă lumea, în general, și iubește pielea, în particular.

Conduce pe drumul pustiu și dă din cap pentru că nu vrea să-și amintească, dar își amintește. Taică-său vorbind despre cărțile care-l spionează noaptea, acuzându-i pe vecini că sunt asasini plătiți, dansând cu soția lui moartă, rătăcindu-se pe câmp, în chiloți, cântându-i imnul național unui copac, internat într-un azil de bătrâni, apoi vânzarea abatorului pentru plata datoriilor și ca să nu piardă casa, privirea pustie a tatălui său de fiecare dată când merge la el în vizită.

Intră în tăbăcărie și simte o izbitură în piept. E duhoarea de la chimicalele care opresc procesul de descompunere a pieilor. E un miros asfixiant. Toți lucrează în cea mai mare tăcere. La prima vedere, ar putea părea aproape transcendental, o liniște zen, dar e din cauza domnului Urami, care-i ține sub observație de la înălțimea biroului său. Nu-i destul că stă cu ochii pe ei și-i ține sub control, dar mai are și camere de supraveghere peste tot.

Se duce la birouri. Niciodată nu e nevoit să aștepte. E întâmpinat, invariabil, de două secretare japoneze care, fără să-l întrebe ce ar vrea, îl servesc cu ceai roșu într-o ceașcă transparentă. Domnul Urami nu se uită la oameni. Îi măsoară. E mereu zâmbitor, dar el știe că atunci